

„И сметаната обиратъ
отъ гърнето въ тъмний тремъ,
що остане — нашта котка
го изблизва пакъ съвсѣмъ.

„Вѣщица е нашта котка;
нощемъ буря шомъ завий,
тя въ гората горѣ бѣга —
въ съсипнитѣ тамъ се крий.

„Замъкъ тамъ било отколѣ,
чуденъ, блѣскавъ и голѣмъ,
сума рицари и дами
нощемъ танци вили тамъ.

„Зла го вѣщица проклела,
хе, кой знае кои дни,
и сега се бухли гнѣздятъ
въ грознитѣ му съсипни.

„Помня, казваше ми леля,
че имало рѣчь таквазъ —
казана въ нарочно мѣсто
и въ урѣченъ ношень часъ:

„и възставалъ пакъ отново
замкътъ блѣскавъ и голѣмъ,
рицари и дами шумно
почвали пакъ танецъ тамъ!

„Онзи който тазъ рѣчь казалъ,
всичко въ негова е власть —
ще да славятъ младостѣта му
звѣнъ литавренъ, трѣбенъ гласъ.“

Тѣй цвѣтѣтъ легенди чудни
на дѣтинскитѣ уста,
а надъ тѣхъ вълшебно грѣятъ
звѣздицитѣ срѣдъ ношѣта.

Златни кждрици обвива
около рѣцѣ ми тя,